

La veïna

Un relat de: [MANFRED](#)

Poc a poc, com si no volgués, vaig anar recorrent tot el passadís de casa. Era llarg i estret. No el coneixia fosc, sempre que hi passava amb la claror del dia o amb les llums que havia instal·lat feia un temps quan la llum que entrava pel finestral de la meua petita cambra quan ja era de nit. Vaig avançar tocant les parets fins arribar a la porta. Vaig parar-me uns minuts. Tenia por però vaig poder quedar-me uns instants pensant què podia fer. Al cap d'uns instants vaig començar a sentir uns sorolls que venien de l'habitació de dalt, la por no em deixava respirar gaire. Respirava fort, molt fort. Els sorolls es feien més properes. Amb la foscor del passadís no s'hi distingia gaire bé res, només el moble amb el telèfon i un munt de llibres antics. De mica en mica vaig anar veient com els sorolls es van convertint en una silueta.... tenia por, tanta que no vaig saber què era jo mateix que havia creat aquella por i aquella silueta.

Em vaig tranquil·litzar i vaig tornar a fer el recorregut pel passadís. No entenia perquè no obria els llums i poder arribar més ràpid al meu destí: un glop de la primera beguda que tenia fresca a la petita nevera, tot i que era hivern. Suava i no deixava de suar. Caminava molt lentament i continuava sense saber perquè no obria els llums. Vaig arribar a la cuina, vaig beure el primer que vaig trobar i vaig sortir a la terrassa. Anava en pijama i era hivern, estava suat i intentava que la por marxés del meu cos. Vaig seure al terra. Respirava molt fort un altre cop, però ara ja no per por. Volia recuperar la tranquil·litat que tenia cada nit. Aquella semblava que no seria igual. Vaig estirar-me i vaig quedar uns minuts allà mirant com cada cop s'hi veien menys estrelles. Encara plouria i tot. De sobte, es va sentir un nou soroll. Vaig tornar a sentir por. Vaig començar a aixecar-me mentre buscava la paret de la terrassa. Tenia més por que abans. Vaig mirar cap a la terrassa dels veïns. Sabia que eren de cap de setmana però que la filla petita no havia marxat perquè l'havia vist sortir amb les amigues. De la porta de la terrassa dels veïns va sortir com un coet la filla petita. Va mirar-me i va mirar cap al carrer. Em pensava que es llançava avall. Seria una llàstima perquè era molt maca. Molts cops havia somiat amb ella moltes nits. Em va tornar a mirar i em va dir: "No has tingut mai la sensació que et persegueixen dins de casa teua i que arribes a la porta per sortir i veus una silueta que se't acosta però que no existeix?". Vaig pensar que això podia pensar. Podria haver-me passat algun cop en un somni. No podia pensar que ella estava boja, però també podia pensar que era un joc. No vaig contestar, vaig saltar a la terrassa dels veïns i ens vam abraçar mentre ella es començava a treure la roba a la seva terrassa en una freda nit d'hivern.